מעשה השאמאן

יוקאגיר (צפון מזרח אסיה)

ערב אחד, על שפת הנהר, ישבו ביארנגה (אוהל) שלהם שלושה אחים. הבכור שמו היה לושיה, של האמצעי - לופצ'ו, ולשלישי קראו אקשי-הונדו.
לא היה להם מה לעשות ומרוב שעמום האח הבכור הציע "הבה נתחיל לשיר, ננסה את הקולות שלנו. אני אתחיל" והתחיל לשיר:
"לושיה! שיה! שיה!" שר ואחר כך שיבח את עצמו "יש לי קול יפה."
אחריו שר האח האמצעי "לופצ'ו! צ'ו! לופצ'ו! צ'ו!" גמר לשיר ואומר "גם אני שר יפה! נשמע איך שר אחינו הצעיר."
והאח הצעיר שר "אקשי-הונדו! אקשי! אקשי! הונדו! הונדו!"
כשגמר לשיר אמרו האחרים "גם לו קול יפה. אז הבה ונתחיל עכשיו ביחד."
והתחילו לשיר. כל אחד שר את השם שלו. משום מה השיר לא נשמע יפה. כעס האח הבכור על האח הצעיר, וזה התרגז על האח האמצעי, והאמצעי על שני האחרים.
"מדוע אתם שרים את השמות שלכם? תשירו את השם שלי! רק אז יצא שיר יפה."
"שיר של שם שלך לא יישמע טוב! צריך לשיר את השם שלי!" צעק האח הבכור.
"ואני לא רוצה לשמוע את השמות שלכם!" צעק האח הצעיר "אני מכיר את השם שלי, ורק אותו אשיר!"
ושר "אקשי-אקשי-אקשי-הונדו! הונדו-הון-הונדו אקשי!
שני האחרים התנפלו עלי והתחילו להרביץ לו מכות. והוא לא נכנע. רבים, מכים זה את זה, הפכו את הסיר, הציפו את האש, התגלגלו על הרצפה, שברו את החצים.
אמר האח הבכור "אי-אפשר להיאבק

ביארנגה. בוא נצא החוצה. יצאו האחים מהיארנגה והמשיכו להיאבק על הדשא. האח הבכור הפיל את הצעיר על הארץ. שכב הבחור על הגב עם פנים כלפי מעלה, ראה כוכבים בשמיים וזעק "עצרו אחים! צרה גדולה באה!"

"איזו צרה? איפה צרה?" קראו שני האחרים. הצעיר קפץ והצביע על השמיים "הביטו, אנשים זרים הדליקו ענפי ערבה יבשים. הם מכינים לנו מלחמה!"

האחים נבהלו "צריך לברוח! הם רבים ואנחנו מעטים!"

הם רצו לנהר, קפצו לדוגית, אחזו במשוטים. התחילו לחתור, וכמו ששרו קודם כך גם חותרים עכשיו. אחד אחורה, שני קדימה, שלישי רק מרים ומוריד את המשוטים. לא זזים, לא קדימה ולא אחורה. הדוגית מסתובבת במקום, מים דופקים בצדדיה. לאחים נראה שהדוגית מתקדמת מהר. הרים ראשו האח הבכור, הביט על

השמיים, על הכוכבים וצעק "רודפים אחרינו!"
ושוב חותרים האחים.
הביט האח האמצעי בשמיים וקרא "הם התחילו לפגר קצת."
עוד נפנפו קצת במשוטים, ואז הצעיר הרים את ראשו וקרא "הם נעלמו!"
ובעצם כבר שחר, הכוכבים בשמיים כבו.
"אני יודע איפה הם עכשיו" אמר האח הבכור "הם שודדים את היארנגה שלנו."
"בוודאי, שודדים!" אמר האמצעי.
"יקחו את הסיר, ייקחו את העורות שצדנו. מה נעשה?" שאל הצעיר.
אך פתאום, על חוף הנהר רואים האחים שיארנגה עומדת, טובה, גדולה.
"זו בוודאי היארנגה של השודדים" אומר הבכור.
"ושל מי יכולה להיות. בוודאי שלהם!" עונה האמצעי.
"אז אם הם שודדים את היארנגה שלנו, נפרק את זו שלהם!" קרא הצעיר וקפץ מהדוגית. אחריו יצאו שני האחרים. בצעקה גדולה התנפלו על היארנגה. שברו מוטות, קרעו את העורות שמצאו, תפסו את הסיר הגדול והכניסו לדוגית. ושוב מסתובבים במקום שבו עמדה היארנגה שאותה פירקו.
האח הצעיר מצא קשת. הרים אותה וקרא "זו הקשת שלי! בעצמי עשיתי אותה!"
"לא יתכן!" התנגד הבכור, אבל פתאום ראה את הקשת שלו.
"תקשיב" אמר לאח האמצעי "אז אחינו אקשי-הונדו לא כל כך טיפש. גם אני מצאתי את הקשת שלי.
והאח האמצעי מחזיק בידיו קשת שלישית, בודק אותה, מניע בראשו "אכן הקשתות שלנו. אז אולי גם היארנגה שלנו?"
הסתכלו על העורות שזרקו בערמה והכירו את כולם.
"אני צדתי את האייל הזה."
"ואת זה, אני!"

"והעור הזה של דוב הוא עוד מאבא שלנו נשאר!"
הביטו האחים אחד בשני. שאלו אחד את שני "איך זה כך? כל הלילה חתרנו בנהר והגענו ליארנגה שלנו?"
והחליטו האחים שלא יתכן אחרת אלא מעשה שאמאן. איזה שאמאן קינא בשירה שלהם, האפיל את עיניהם, את ראשיהם בלבל. אך לא הצליחו לנחש איך קוראים לשאמאן הזה.
אולי תנחשו בעצמכם!